

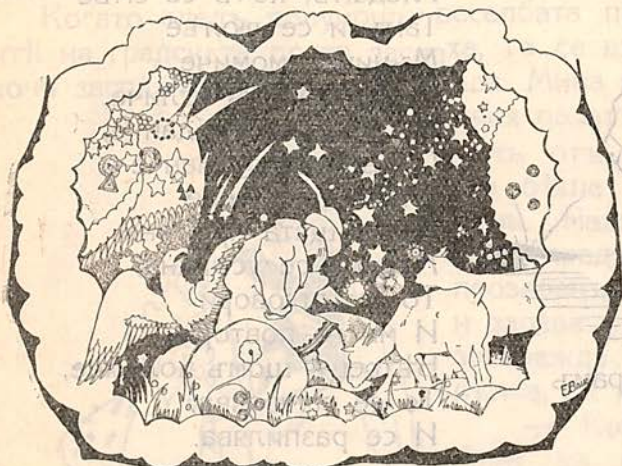
На другия ден царът излѣзълъ съ свитата си на площада. Царският синъ хвърлилъ стрелата си съ всичката сила. Тя полетѣла и паднала срѣдъ полето въ единъ трънъ, дето живѣяла една костенурка.

— Това е моето щастие, — казалъ царският синъ и вземалъ костенурката.

Чуло се кикотене на боляритѣ. А царътъ казалъ на сина си:

— Ти искашъ да живѣешъ по твоята воля. Вземи костенурката си и върви по твоя пѣтъ. Тогава царският синъ взелъ

своя орелъ, своята свирка, костенурката си и тръгналъ на дълъгъ пѣтъ. Орелътъ летѣлъ надъ него и оглеждалъ пѣтекитѣ по земята. Костенурката едва пълзѣла по стѣпкитѣ.

* * *

Царският синъ станалъ козарь. Колибата му била срѣдъ гората. Костенурката оставялъ въ колибата, а съ орела и стадото той оги-

валъ въ планината. Подлѣнъ на гегата си, тамъ по цѣлъ денъ свирилъ. Колкото по-чудно свирела свирката, толкова по-високо се ширилъ орелътъ. Тѣй слънцето неусетно изгрѣвало и залѣзвало. Идвала нощта и запалвала кандила по по-високитѣ клоне на гората. Царският синъ се прибиралъ въ колибата. Орелътъ кацвалъ на покрива. Стадото заспивало назънъ. Седналъ на прага на колибата, той гледалъ нощта. Самота притискала сърдцето му.

Една нощъ скръбта му била голѣма. Едри сълзи, като елмази, се ронѣли отъ очитѣ му. Орелътъ чулъ хълцанията му и слѣзълъ при него. Той кротко пиялъ съ човката си сълзитѣ му и му думалъ:

— Не плачи, побратиме! Вземи тази перушинка отъ крилото ми. Когато духнешъ перушинката, отъ крилата ми буря ще зареве, отъ очитѣ ми гръмъ и свѣтковици ще се посипятъ срѣдъ проливенъ дѣждъ. После ще утихнатъ. Слънце ще изгрѣе въ небето. Радостъ ще огрѣе въ сърдцето ти.

И орелътъ пакъ задрѣмалъ въ колибата. Полека разсъмвало. Мжка мжчила още сърдцето на козарчето. То духнало перушинката. Бурята завила, запламтѣла въ облацитѣ. Гърмове